Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 5 жовтня 2010 року № 38 (358)

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ

Відомий курорт чекає нового мера. Трускавчанам можна позаздрити – мають хороший вибір. Ім'я номер один – Андрій Юрків – Генеральний директор санаторно-курортного комплексу "Женева". Молодий (36 років) і досвідчений водночас (з успіхом керував кількома потужними підприємствами), порядний і людяний, без чиновницької зірковости, наполегливий, динамічний. Хоче по-європейськи упорядкувати місто Трускавець, зробити його комфортним, доглянутим, зразковим. А головне – знає, як цього досягти.

Андрій ЮРКІВ: "ТРУСКАВЕЦЬ МАЄ БУТИ МІСТОМ-КАЗКОЮ"

Андрій Юрків народився і зростав у місті, слава якого як курорту з унікальними мінеральними водами віддавна ширилася світом. Тут живуть його батьки – Оксана Миронівна та Павло Миколайович Юрків. Тут він створив власну родину та виховує дворічного сина Іллю. Цей чоловік не з тих, кому все діставалося задарма: він постійно в русі, ніби на гребені океанської хвилі. Працювати почав з 18 років. Закінчив Дрогобицький нафтовий технікум. Починав трудовий шлях на заводі – електронником-оператором систем управління. Отримав дві вищі освіти: закінчив Львівську комерційну академію за спеціальністю "Економіка і управління підприємствами", а фах юриста здобув у Міжнародній академії управління персоналом. Непогано розуміючись на питаннях ведення бізнесу, документації та оподаткування, Андрій Юрків закріпив свої знання, працюючи на приватній фірмі та пройшовши шлях від комірника до комерційного директора. Згодом створив власну фірму, що займалася будівельними роботами та автозапчастинами. Під час кризи наприкінці дев'яностих підприємство довелося продати. Відтак Андрій Юрків став начальником АТП такого потужного підприємства, як "Трускавецькурортсервіс". Потім відгукнувся на запрошення львів'ян, які запропонували Андрію Юрківу безпосередньо керувати будівництвом у Львові та Львівській області. Підприємство під орудою Андрія Юрківа споруджувало по 3–4 об'єкти у Львові та стільки ж – по області. Довелося керувати персоналом до тисячі осіб. Справи йшли успішно. Одначе мріяв жити і працювати на теренах рідного Трускавця. Лишень з'явилася пропозиція очолити один із заводів підприємства "Мінеральні води", – погодився одразу. Досконало вивчив усі трускавецькі джерела мінеральних вод, їхні особливості та проблеми.

Закінчення на 5-й стор.

МИКОЛА ПШЕВЛОЦЬКИЙ ОЧОЛИВ СПИСОК КУН ДО ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

"Таке рішення прийняли на конференції Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів 1 жовтня, яка зібралась спеціально для висунення та затвердження кандидатів у депутати до Львівської обласної ради", – повідомляє прес-служба ЛОО КУН. За словами прес-секретаря Миколи Пшевлоцького Наталії Улинець, кандидатура Пшевлоцького очолити список була одноголосно підтримана членами ЛОО КУН. Також Микола Пшевлоцький буде балотуватись від 50 територіального виборчого округу, що у Сокальському районі.

У п'ятірку виборчого списку ввійшли досвідчені політики та представники молоді: Тарас Федів, Володимир Кожан, Роман Дідусь та Софія Федина.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПЕРЕПИСАТИ КОНСТИТУЦІЮ

так, щоб служила, як вірний пес

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Наприкінці минулого тижня Конституційний Суд України визнав таким, що не відповідає Конституції України, Закон "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року №2222-IV у зв'язку з порушенням процедури його розгляду та прийняття.

Згідно з цим рішенням, відповідний закон №2222 (т.зв. політреформа, прийнята 8 грудня 2004 року, в проміжку між другим і третім туром президентських виборів) втратив чинність з дня ухвалення Конституційним Судом цього рішення.

Варто нагадати, що сумнозвісна "політреформа" народилася в надрах президентської Адміністрації часів пізнього Кучми з ініціативи, вочевидь, тодішнього глави цієї Адміністрації, всесильного В.Медведчука. Цей політичний гравець вкупі з О.Морозом і П.Симоненком і були головними ініціаторами і розробниками документа сумнівного наповнення під назвою "політична реформа", метою якої було максимальне урізання прав і можливостей майбутнього президента країни, яким мав стати ненависний для Москви В.Ющенко. Відтак, вже тоді було зрозуміло, чиї вуха насправді стирчать за цієї авантюрою, і з якою метою вона готувалася. Прийняття змін до Конституції стало можливим саме в умовах патової політичної ситуації, котра склалася під час президентських виборів 2004 року. Політичні сили, які підтримували В.Ющенка, пішли на цей компроміс, проголосувавши за "політреформу", вважаючи її меншим злом порівняно з тим, що могло бути, якби не вдалося знайти компромісу між "помаранчевими" і "синьо-білими".

Відтак, майже всю каденцію В.Ющенко керував країною з істотно урізаними правами, не маючи можливості, зокрема, без згоди парламенту змінити уряд чи призначити нового генерального прокурора. Будь-які його намагання змінити ситуацію шляхом внесення змін до Конституції наштовхувалися на жорсткий опір з різних боків – що від Партії регіонів, що від БЮТ.

Власне, всі основні політичні гравці протидіяли тодішньому Президенту у його спробах змінити Основний Закон.

Причому у кожного з них були свої резони.

Адже у нас заведено, що головні політичні дійові особи, перебуваючи на найвищих щаблях влади, зазвичай намагаються міряти Конституцію "під себе", під свої повноваження. Відтак, Ю.Тимошенко, бойкотуючи ініціативи В.Ющенка щодо внесення змін до чинної Конституції, водночас не могла ніяк визначитися, якою має бути країна у майбутньому – з сильним президентом чи сильним прем'єром. Адже у неї не було твердої певности у власних політичних перспективах. Тому й казала неодноразово: а нам байдуже, якою буде країна – парламентсько-президентською чи президентсько-парламентською. Мовляв, як люди скажуть (читай: у якому кріслі сидітиму), такою й буде Конституція.

Закінчення на 4-й стор.

38

4 820102 210017

АКЦІЯ ПРОТЕСТУ

НІ "ДВУЯЗИЧІЮ"!

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Під час акції

Київська міська організація КУН долучилась до акції протесту низки громадських організацій під назвою "Врятуй свою мову!" з вимогою скасувати новий законопроект "Про мови" за авторства відомих українофобів Симоненка та Єфремова як такий, що принижує статус української мови, честь і гідність кожного українця та вносить розкол у суспільство. Сотні небайдужих киян, переважно молоді, зібрались біля будівлі парламентських комітетів на вул.Грушевського, де в цей час проходило засідання погоджувальної ради, що розглядає питання винесення законопроекту у сесійну залу. Гучні промови та співи українських пісень, скандування, бій у барабани досягли своєї мети та вплинули на так званих слуг народу, бо питання щодо цього законопроекту на погоджувальній раді було знято. Проте перемогу святкувати зарано, бо винести цю ганьбу знову на розгляд вони можуть у будь-який час.

КМО КУН закликає українців поволі виходити з летаргічного сну, у який вони впали після поразки державницьких сил на останніх президентських виборах. Неукраїнські сили, що вчепились за владні крісла в Україні, тиснутимуть щодалі потужніше, отже й спротив має наростати. Приємно знову було бачити палаючі очі українських людей, яких цей режим вже "дістав". У промовах виступаючі наголошували, що замість того, щоб займатися справами, себто виконувати передвиборчі соціально-економічні обіцянки, як то покращувати наше життя, чути кожного та будувати Україну для людей, вони знову навертають країну у протистояння, вносячи отакі ганебні законопроекти. Наша рідна мова – це остання межа, яку ми не віддамо, про що й було доведено під час пікетування. Ставши лікоть до ліктя, лава до лави, українці виметуть із владних кабінетів заброд, і на цей раз вже назавжди!

СЛУЖИТИ ГРОМАДІ, А НЕ ВЛАДІ

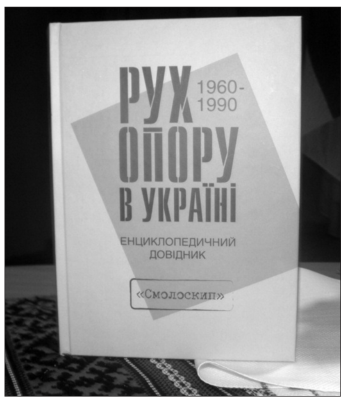
Після прийняття рішення про скасування столичних райрад з 31 жовтня поточного року необхідність у проведенні виборів у місті Києві автоматично втратила сенс. Проте столичний осередок КУН прийняв рішення не випадати з загального політичного процесу та все одно йти на вибори, але не у Києві, а в Київській області. Власне, прийняття остаточного рішення щодо цього питання КМО КУН залишила за кожним партійцем особисто.

Селище міського типу Чабани та село Новосілки Києво-Святошинського району разом утворюють Чабанівську селищну раду. Розбитий стан доріг та занехаяне комунальне господарство спонукали п'ятеро київських націоналістів балотуватись саме тут. Крім того, у цих населених пунктах постійно мешкають члени КМО КУН Микола Коханівський, Володимир Манько та член місцевого осередку Олексій Пахучий.

Служити громаді, а не владі – ось гасло, з яким націоналісти підуть до людей з місцевої громади. Микола Коханівський висунутий на посаду Чабанівського селищного голови, Володимир Манько, Олексій Пахучий, Кость Зацарний та Юлія Смирнова висунуті на депутатів селищної ради. Побажаємо їм успіхів!

Прес-служба КМО КУН

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ОПОРУ

3 жовтня у Будинку Вчителя відбулася презентація першого енциклопедичного довідника "Рух опору в Україні: 1960–1990". Це – плід трирічної копіткої праці колективу видавництва "Смолоскип".

З часу опублікування цієї книжки не минуло й місяця, а вона уже встигла отримати дві почесні нагороди Форуму видавців у Львові 2010 року та Міжнародного благодійного фонду "Україна 3000". Довідник "Рух опору в Україні: 1960–1990" і справді претендує на звання наймасштабнішого видання, котре вмістило в собі найповніші відомості про борців за незалежність України. У ньому містяться статті про колишніх шістдесятників, учасників українського культурного відродження та національно-визвольного руху, які відбували ув'язнення після 1960 р., колишніх дисидентів, учасників українського правозахисного руху, колишніх політв'язнів.

Авторами довідника на чолі з Осипом Зінкевичем стали Григорій Панчук, Олена Голуб, Олесь Обертас, Михайло Трущенков – люди, котрі були причетні до правозахисного руху в Україні та займалися його вивченням. Також до створення видання долучилися Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, Михайлина Коцюбинська та ще багато світочів української національної культури.

Директор "Смолоскипу" Ростислав Семків у своїй промові пообіцяв присутнім, що невдовзі світ побачить нове видання "Руху опору", на цей раз уже двотомне.

Олена НОВІЦЬКА

ТЕАТР УКРАЇНСЬКОЇ ТРАДИЦІЇ "ДЗЕРКАЛО" СВЯТКУЄ ЮВІЛЕЙ

12 жовтня о 18.00 у Центрі культури та мистецтва Дніпровського району столиці (колишній Будинок культури ДВРЗ, вул. Алма-Атинська, 109) відбудеться відзначення 20-річчя творчої діяльності театру "Дзеркало". Цей прекрасний колектив ось вже друге десятиліття ставить різноманітні вистави, які спонукають глядачів замислитись над важливими у нашому житті речами, такими, як любов, патріотизм тощо. Вистави театру "Дзеркало" плекають у глядачів почуття прекрасного та мистецький смак.

Засновник театру та його директор, голова Дніпровської районної у м.Києві організації КУН Володимир Петранюк у рамцях відзначення ювілею запропонує гостям переглянути свою авторську виставу "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери", у якій постать Провідника змальовується у незвичних для нас тонах. Володимир Петранюк доводить глядачам, що Бандера також, як і інші люди, кохав. Проте найбільша його любов – то Україна, за яку він і віддав своє життя.

До Центру культури та мистецтва Дніпровського району їхати від метро "Чернігівська" маршруткою № 33 до кінцевої зупинки.

Прес-служба КМО КУН

ВЛАДА І СУСПІЛЬСТВО

"НОВА КРАЇНА",
яку вони будують

Петро МАСЛЯК

Україна знову зарясніла рекламними плакатами, які мудрий народ влучно охрестив "бігмордами". На них добре відретушований портрет пана Януковича чи то вимагає, чи то звертається з проханням, а може й стверджує: будуємо нову країну? Так як нічого "канкретного" на цих "бігмордах" немає, доводиться шукати цю новизну самому. Що ж такого нового дійсно з'явилося за існування нової влади в нашій новій країні? Ну, наприклад, не підпадаюча ні під яку логіку коаліція олігархів-капіталістів з комуністами. Додалася сюди ще й "нормальна людина", тобто пан Литвин зі своєю коаліцією. Так, так, саме пан Литвин уже зі своїх "бігмордів" закликає нас обирати нормальних, тобто, звичайно, себе, а не, так можна зрозуміти, "хворих на всю голову людей". Така коаліція капіталістів з комуністами – дійсно ноу-хау, нічого подібного в історії ще не було. Думаю, що й не буде.

Тож хіба це не нова країна?

А ось і друга новизна. В історії України останніх десятиліть не було такого, щоб нова влада в особі капіталістів-комуністів задекларувала підвищення пенсійного віку громадянам одразу на 5 років. При цьому враховуючи те, що наші чоловіки в середньому ледве доживають до 60-ти років, пенсійний вік у 65 років дозволить просто ліквідувати уже не потрібний пенсійний фонд. Хіба це не яскрава ознака нової країни, яку ми будуємо? Вважаю, що так! "Старі популісти" зі "старої" країни просто відпочивають. Зекономлені таким чином мільярди чекають кіпрські офшори.

Ідемо далі. Підвищення ціни на газ кожні півроку одразу на 50 відсотків – теж характерна ознака нової держави.

Треба сказати, що будівництво "нової", абсолютно алогічної країни почалося в нас з першого ж дня президентства пана Януковича. Весь світ був шокований неабиякою новизною, безпрецедентною у світі: президент "незалежної", але "нової" держави України "вихрещувався" на найвищу посаду в ній патріархом не Київським, а іншої держави, тобто Московським. Це небачена в історії людства новизна.

Україна справді вагітна радикальними перетвореннями. Скоро тут народиться нова система. Нова Україна безперечно буде. Але народиться вона не через підвищення пенсійного віку і ціни на всі товари першої необхідності. Це станеться завдяки надзусиллю синів і дочок України цілого світу, які скинуть з себе п'явок-визискувачів і експлуататорів.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

Віктор РОГ

МЕЖА...

Це слово в українській історії має особливий, сакральний зміст. Щоби відстояти свою власність, селянин часто брав косу або вила, але сьогодні йдеться не про умовну позначку, котра розділяє право індивідуального володіння, а про межу людської і національної гідності.

Чи є ця межа у народу, який населяє "територію, котра зараз називається Україною", – саме так і не інакше називає наш рідний край, нашу землю, нашу Батьківщину такий собі Євгеній Коротков, комуністичний трубадур з "Рабочей газети". "Україна як державний проект і українство як його головний міф створювались у другій половині XIX століття імперською канцелярією Франца-Йосифа", – безапеляційно стверджує він, один із діячів партії, котра сьогодні волею обставин входить до правлячої коаліції. Це він про нашу державу, як про "проект", і про нас з вами, як про "міф"...

Підняття тарифів, утиски свободи слова і свободи зібрань, обмеження свободи вибору, репресії проти інакодумців, фальшування історії, наступ на українську мову... Табачник, Азаров, Могільов, Солдатенко, Хорошковський... Де та межа, після перейдення якої прокидається наша людська і національна гідність?

Картинка з натури: один із місцевих "рулєвих" Партії регіонів в Роменському районі на Сумщині (до речі, директор школи!) без погодження включив авторитетну в селі людину до свого партійного списку. У відповідь на її обурення прозвучала фраза: "Ну що ж, на ваше місце у списку знайдеться інший. І на місце роботи також".

"Тепер ми "рєшать" будемо", – цинічно і відверто проголошують ті, хто обіцяв "почути кожного" і створити "країну для людей". От тільки забули додати, що почують лише кожного, хто "стучить", а "люди", згідно з їхніми "понятіями", – це зовсім інша категорія, аніж в розумінні загалу.

То де ж межа нашого терпіння й інстинкту самозбереження як нації і як людини? Франкове "Укрита злість, облудлива покірність", – це я ще розумію, це "по нашому", коли на обличчі щира посмішка, а під полою обріз, за халявою заточка або принаймні в кишені дуля. Але коли добровільно і "самозабвенно" вишикуються черги, щоби облизати черевик зі страусячої шкіри чи пухку руку з "котлами" за 30 тисяч євро, то це підло і огидно. Але коли дешеві політикани торгують ідеями і принципами, минулим і майбутнім, аби отримати "хоч півдулі, аби під самую пику", то це страшно...

"А братія мовчить собі, витріщивши очі".

Двадцять років тому ми, юні студенти, лягли на холодний граніт київського майдану, котрий тепер називається Майданом Незалежності. "За яку Україну ви тоді голодували?", – часто запитують нас тепер. "Занадто святе це для нас поняття, – відповідаю, – настільки, що декому й бридкими продажними вустами не варто його озвучувати, щоб не забруднити".

А особисто я тоді голодував "проти", і не лише проти комунізму і московства, а насамперед проти національного амебства, безхребетності, безпринципності і гнучкошиєнства.

Я голодував за українців! Бо нащо вона потрібна, така Україна без українців?

ПАДІННЯ ЛУЖКОВА

Відтепер московський екс-мер опікуватиметься партією пенсіонерів

Російський президент Дмітрій Медведєв підписав указ про відставку мера Москви Юрія Лужкова.

Як повідомила прес-служба Кремля, Юрій Лужков "втратив довіру президента".

Заяві передували тижні спекуляцій, що Лужкова усунуть з посади "через розбіжності з президентом Медведєвим".

Це формулювання означає крайню ступінь незадоволення регіональним лідером з боку Кремля.

Лужков, один із найвпливовіших політиків Росії, був мером Москви 18 років, але нещодавно російські державні телеканали звинуватили його у неналежному виконанні своїх обов'язків та корупції.

В останні тижні на телеканалах була показана низка документальних фільмів, де викривались "корупційні дії" мера та його дружини – найбагатшої жінки Росії. Звинувачення стосувались переважно будівельних проектів у Москві, до яких була причетна компанія Єлени Батуріної.

Тимчасово обов'язки мера Москви виконуватиме перший заступник Владімір Ресін.

У першому після відставки з посади мера Москви інтерв'ю Лужков прокоментував свою відставку, заодно привідкривши завісу кухні великої російської політики.

Він, зокрема, заявив, що його звільнення пов'язане з прийдешніми в Росії парламентськими і президентськими виборами.

"Звичайно. Це питання політики. Це питання виборів 2011-2012 років", – сказав Лужков.

Він відзначив, що в адміністрації президента РФ і в уряді РФ йому не пояснили конкретних причин його звільнення.

"Жодна людина ні з Кремля, ні з Білого дому не пояснила, у чому проблема, яка передбачала всі ці подальші події", – сказав екс-мер Москви. "Жоден, крім неназваного джерела в Кремлі", – підкреслив він.

Екс-мер Москви також розповів, чому не стане заперечувати свою відставку в суді – він не вірить, що Верховний суд прийме рішення, яке буде входити в протиріччя з указом президента.

Жорстко висловився колишній мер і на адресу "Єдиної Росії", назвавши її партією-служницею, "якою часто нехтують і якій часто дають неправильні доручення".

Юрій Лужков також спростував інформацію ЗМІ про те, що йому пропонували посади голови Ради Федерації і керівника "Олімпстроя" в обмін на добровільну відставку.

Він також сказав, що не має наміру залишати Росію. "Ми тут народилися, ми москвичі, – сказав Лужков. – Ми з Оленою (Єлена Батуріна – дружина Лужкова) прийняли рішення, що діти наші повинні бути росіянами".

Щодо планів на майбутнє, колишній голова російської столиці заявив, що має намір продовжити свою політичну діяльність. Він сформує власний політичний рух, що сприяє виробленню демократичних законів. Своїми однодумцями, на яких він може покластися, Лужков бачить інтелігенцію і пенсіонерів.

Юрій Лужков є однією із найсуперечливіших постатей у російському політикумі. Свого часу, за президентства Віктора Ющенка, Лужкова оголосили "персоною нон-грата в Україні" за його антиукраїнські висловлювання, зокрема і щодо повернення Криму Росії. Згодом подібні одіозні заяви він повторював неодноразово.

За матеріалами ЗМІ

НАШІ ПЕРСПЕКТИВИ?

ТАМ, ДЕ ПАНУЮТЬ РЕГІОНАЛИ

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ

Майже 10% жителів Західної України на минулих виборах підтримали Партію регіонів. Чому? Бо тишком-нишком міркували про себе: "Набридли ви нам із своєю українською ідеєю. Хай прийде хоч дідько, аби був добрий господар та навів порядок у країні. Регіонали – міцні хлопці, вони швидко встановлять лад!" Маріуполь – завжди був і є опорним пунктом партії "Регіонів". Тому хочу розповісти довірливим мешканцям Заходу, які здобутки маємо після багатьох років їхнього панування.

На сьогодні в Маріуполі склалась вкрай погана епідеміологічна ситуація: 4 місяці відсутня гаряча вода у будинках міста, а жодної лазні загального користування у місті нема. Через ці обставини, що залежать виключно від вказівок міської ради, Маріуполь знаходиться на межі епідемій педикульозу і шкіряних захворювань. Якщо упродовж літа люди так-сяк мились водою з-під холодного крану, бо вона була кімнатної температури, то з настанням осені справа загострилась. Тисячі школярів кожен день треба відправити до навчання чистими. Але як матусям прати у холодній воді? Купати дітей, не кажучи про дорослих? Тільки-но хтось принесе у клас вошей або коросту – ось і початок епідемії! До речі, за кількістю хворих на СНІД і туберкульоз Маріуполь, як і вся Донецька область, тримають одне з "почесних" перших місць по Україні!

Та й не дивно, якщо врахувати, як влада регіоналів, комуністів та соціалістів (представників інших партій в нашій міській раді нема) "піклується" про мораль і культуру своїх виборців. В Іллічівському – найбільшому робітничому районі – нема жодного кінотеатру. 2009 року закрили бібліотеки імені Тараса Шевченка та Миколи Гоголя! Закрили, незважаючи на ювілейні роки цих українських геніїв та протести "Просвіти". Так влада зекономила кілька сотень гривень на сплаті труда 4-х бібліотекарів... і втратила майже 3 тисячі читачів. Чим тепер замість читання займаються ці люди, особливо молодь? Здогадатися не важко, коли подивитись на незліченні пивбари та кафе сумнівного ґатунку, що зростають у підвалах майже кожного будинку. Звідси й призові місця по кількості ВІЛ-інфікованих...

На потреби для решти бібліотек у "Регіонів" також грошей не вистачає. Нові книжки майже не надходять, передплата газет вкрай обмежена. І, звичайно, навіть у Центральній бібліотеці Маріуполя не знайшлось 40 гривень, щоби придбати у другому півріччі ц.р. єдину в області україномовну газету "Донеччина". Це загальна тенденція Міністерства культури при Президенті Януковичі – в Одесі знята з державного фінансування українська газета "Чорноморські новини", "Донеччина" вже викреслена з загального каталогу видань на 2011 р. Хоча ця газета зовсім не "зубаста", кожне число починає з портрета пана Близнюка – голови Донецької облдержадміністрації, та все одно приречена на кастрацію... Така нині влада: не терпить навіть запаху української мови.

"Зате у вас гроші лопатами гребуть на заводах!" – із заздрістю скажуть галичани, бо те, що далеко – завжди ліпше за близьке. Так, гребуть і загрібають. Але хто? Кілька десятків директорів заводів та начальників цехів. А решта? На заводі "Азовсталь", коли його придбав Ахметов, було скорочено майже третину працівників зовсім не пенсійного віку. Вони не загрібають, а жебракують. Зараз той же Ахметов скупив 70% акцій заводу Ілліча. Вже почали звертати соціальні програми, і скорочення кадрів не за горами – зразу після виборів.

Міський транспорт працює погано і здебільшого в центрі. Більшість пасажирів перевозять маршрутки (проїзд – 2 грн.), бо сини міського голови опанували цей прибутковий бізнес. Якось вони пустили гасло: "Знімемо трамвайні рейки остаточно!" Але громада встала на захист своїх прав. Поки трамваї у Маріуполі ще ходять... по 2 на годину і лише у світлу пору дня. Ввечері їх не дочекаєшся. Зате напоготові платні маршрутні таксі пана голови, що привезуть вас у дуже дорогу квартиру (сплата за комунальні послуги перевищила розумні межі). Там давно нема гарячої води, але поки що є світло. І за це дякуємо! Маріупольчани – народ загартований. Якщо після виборів зникне газ і холодна вода, а вечорами почнеться планове вимикання світла – ніхто не здивується. За панування регіоналів ми й не таке скуштували! На Заході теж спробувати хочуть?

УРОКИ ІСТОРІЇ

ФАРИСЕЙСТВО І КОЛОДА В ОЦІ

Олександр ПАЛІЙ,
історик, політолог,
кандидат політичних наук

Діячі Партії регіонів, які спеціалізуються на українофобському "культуртрегерстві", неодноразово заявляли, що виступають проти "фальсифікації історії". При цьому встигали її фальсифікувати.

Показовою стала історія з фотовиставкою "Волинська різанина: польські та єврейські жертви ОУН-УПА".

Фальсифікація починалася з назви: до чого євреї до польсько-українського конфлікту на Волині 1943–44 років, якщо фашисти на той час уже вбили євреїв Волині або відправили їх у концтабори.

Робота з фотодокументами – дуже складна справа, що вимагає тривалих перевірок. Але хіба провокаторам до перевірок?

Саме тому на виставкових фото були зображені жертви погрому у Львові 1941 року, підписані як жертви ОУН-УПА. Між тим, погроми в липні 1941-го у Львові здійснювалися в той час, як близько 300 чільних членів ОУН були заарештовані німцями за оголошення Акту відновлення Державності 30 червня 1941 року. І крім того – яка УПА 1941 року? Вона ж бо виникла 42-го. І до чого Львів до конфлікту на Волині?

Як "жертв ОУН-УПА" фальсифікатори представили фото польських професорів, хоча в самій Польщі історики довели неучасть українців у цьому злочині.

За фото "жертв ОУН-УПА" видали відому фотографію розстріляних енкаведистами у Львівській тюрмі 1941 року.

1941-го німецькі окупаційні війська, заставши сліди злочинів, з пропагандистською метою відчинили в'язниці і дозволили громадянам серед вимордуваних до невпізнання тіл розшукувати і хоронити своїх близьких.

Тіла із слідами жахливих мордувань виносили з камер, підвалів, виймали зі свіжозасипаних ям на подвір'ях в'язниць, розкладали рядами.

Тепер новітні "гебельси" видають фото цих жертв радянських карателів за жертви ОУН. При тому, що серед тисяч замордованих, вочевидь, були й оунівці.

На фотовиставці історики зафіксували прямі фальсифікації чисел жертв, коли дані Колесніченка перевищували тут же наведені дані польської організації.

Примітно, що у Польщі провокація не пройшла. Фотовиставка "Волинська різанина: польські та єврейські жертви ОУН-УПА" в Українському домі в Києві є "гострою маніпуляцією", заявила аташе з питань науки і культури посольства Польщі в Україні Ольга Гнатюк: "Не можна все без розбору вкидати під таке гасло "Волинська різанина", просто заради цього слова "різанина". Це робиться задля того, щоб викликати гострі емоції".

Тож тепер ця виставка демонструватиметься по всій Україні, зокрема в жовтні в Севастополі. Щоправда, автори змушені були змінити початкову назву виставки – тепер вона називатиметься "Украинские праведники. "Волынская резня": жертвы ОУН-УПА". Однак навряд це зніме "гостро-маніпулятивний" характер виставки.

Крім того, на виставці вочевидь не буде фото жертв замордованих поляками українців, яких теж були тисячі в 1943–44 роках.

Між тим, і українцям, і полякам потрібна правда про цей конфлікт, як і взагалі про всю історію. Адже, як сказав один мудрець, хто знає історію свого народу, вже не може бути дурнем.

Правда, яку сьогодні визнає і польська, і українська сторони, полягає в тому, що в липні 1943 року на Волині почався кривавий міжетнічний конфлікт. У сутички польських та українських повстанців було втягнуто цивільне населення сіл, у яких базувалися ті й інші повстанські загони, а також саме цивільне населення з "загонів самооборони".

І вояки УПА, і польської Армії Крайової брали участь як у захисті "своїх" сіл, так і в нападах на ворогуючі, хоча були й загони, що самоусувалися від сутичок. Усе це супроводжувалося убивствами не лише озброєних ворогів, а й цивільних з обох сторін.

За польськими підрахунками, під час цієї трагедії з польського боку загинуло щонайменше 35 тисяч осіб, з українського – до кількох тисяч.

Відомо, що СРСР і Німеччина через своїх агентів розпалювали національні суперечності та заохочували взаємну різанину українців і поляків. І СРСР, і Німеччина, які вели між собою запеклу боротьбу, були одночасно зацікавлені у взаємному ослабленні українського і польського народів.

Звичайно, українці можуть згадати, що трагедія відбувалася на споконвічних стародавніх українських землях Волині, щодо яких польські організації прямо заявляли про намір після війни приєднати їх до Польщі.

Крім того, німці на Волині ставили на поляків, діючи за принципом "розділяй і володарюй", і формували з них поліцію, яку самі поляки розглядали як засіб приєднання Волині.

У міжвоєнний період на Волинь почали масово завозити польських "осадників" – колоністів, зокрема солдатів у відставці, офіцерів польської армії, які відзначилися в польсько-українській та радянсько-польській війнах, цивільних добровольців-переселенців з числа поляків, яким польська влада безкоштовно роздавала землі, всіляко підкреслюючи вищість колоністів над місцевим населенням.

Зрештою, чи багато знайдеться святих людей серед будь-якої національности, які стійко і щиро стримаються від помсти, коли більшості їхніх братів і сестер навколо здається, що підстав мститися більше ніж досить?

Проте, мусимо визнати. Це може бути лише поясненням, а не виправданням. Каятися є за що і українцям, і полякам. І вони каються.

Під час одного телеефіру, за лаштунками, у приватній бесіді польський режисер Кшиштоф Зануссі сказав, що визнає, скільки несправедливостей зробили поляки українцям і від них просить вибачення. У відповідь автор теж попросив вибачення за ті несправедливості, які вчинили українці полякам.

Українці й поляки каються за гріхи, бо спільний погляд у майбутнє будується на взаємному прощенні.

А дехто за свої не кається. Зокрема Вадим Колесніченко, один з організаторів виставки, виправдовує "радянського партизана" Кононова, якого латвійський і європейський суд засудили за геноцид і злочини проти людства.

"Радянський партизан" з друзями убив 9 латишів за те, що вони нібито були німецькими поліцаями. Причому зі страчених 3 були жінками. Коли одна жінка ("поліцай" на 9-му місяці вагітності) намагалася вибратися з палаючого будинку, люди Кононова заштовхали її всередину.

А нардеп-регіонал тим часом "выразил глубокое сожаление по поводу такого решения Европейского суда и назвал его политизированным и предвзятым. На фоне того, что нацизм во многих странах Европы снова поднимает голову, такой вердикт выглядит, по крайней мере, странно". Воістину, не те називають нацизмом.

Поляків і українців на Волині загинули кількадесят тисяч. Це дуже багато – десь стільки ж, скільки щодня гинуло українців в голодний 1933 рік. Якби організатори провокації хотіли задокументувати жертв Голодомору, вчиненого СРСР в Україні, для самого паперу на таку виставку довелося б вирубати чималий ліс.

З тієї ж серії провокацій і заява архієпископа Тульчинського і Брацлавського Московського патріархату Йонафана, який нещодавно заявив, що "нам, потомкам і спадкоємцям українських козаків, варто покаятися за свою далеку і тяжку історію", маючи на увазі єврейські погроми під час Визвольної війни Богдана Хмельницького.

При цьому сам архієпископ – "потомок і спадкоемець" – родом із Росії.

Що ж, каятися корисно. Питання в іншому: ви десь чули заклики Московського патріархату до російського народу покаятися за всі ті злочини й геноциди, до яких причетна Росія і російський народ? Не кажу про XVII століття, але хоча б за XX? Чи, може, злочинці прилетіли з інших планет?

Справжня мета таких провокацій – спровокувати міжетнічні конфлікти, розпалити міжнаціональну ворожнечу, загострити українсько-польські та українсько-єврейські стосунки, ізолювати й дискредитувати Україну, позбавити її міжнародної підтримки й погіршити перспективи її інтеграції у світ.

"Блаженні миротворці"... Іноді здається, що діячі в рясах і без, які за першим порухом з Кремля організовують провокації проти тієї землі, яка їх прийняла й годує, ще більше, ніж України, бояться того, що Бог справді є.

На щастя, на міжнародному рівні усе це не завжди діє. Дурних не так багато. Щойно в Ялті президент Польщі Броніслав Коморовський заявив: "Ми не можемо прийняти ідею про те, що Європа втомилася від розширення, що їй не треба продовжувати розширення, що потрібно не поспішати, почекати".

"Українська правда"

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПЕРЕПИСАТИ КОНСТИТУЦІЮ

так, щоб служила, як вірний пес

У свою чергу, В.Янукович і Партія регіонів також протидіяли В.Ющенкові, запускаючи "в народ" дешеві страшилки про можливу "узурпацію" влади Ющенком у разі скасування "політреформи".

Дрібніші калібром персонажі (В.Литвин, П.Симоненко, О.Мороз) звісно, кожен зосібна пускав політичні пузирі, галасуючи про "загрози демократії" з боку тодішнього президента, лякаючи країну катаклізмами і щосили, з усіх масмедійних дірок переконували суспільство в тому, що скасування "життєво важливої" політреформи призведе до колапсу в державі.

Щоправда, було зрозуміло, що зміна влади неминуче спричинить і чергову зміну Конституції. Причому, думаю, цього слід було б чекати і в разі перемоги на президентських виборах лідерки БЮТ. Без сумніву, В.Янукович теж, з перших днів свого перебування на найвищій сходинці влади, переймався тим, як би доточити до своїх "обрізаних" повноважень щонайбільше прав, забувши при цьому про "узурпацію" і про загрози для демократії.

І, звичайно ж, можливість комплектувати правлячу коаліцію "тушками" дозволила Банковій приступити до реалізації амбітних і далекосяжних планів.

Варто зауважити, що скасування одіозної "політреформи" – суспільна необхідність. Писаний потайки під конкретну ситуацію і прийнятий ґвалтом, без будь-якого обговорення не лише в суспільстві, а й у стінах Верховної Ради, цей курйозний документ неспокійного часу вимагав внесення серйозних змін. Адже йдеться про основоположний закон держави – Конституцію. Але, на жаль, ситуація, за якої цей документ був прийнятий, і внесені зміни змушують визнати, що теперішні ініціатори новітньої "політреформи" послуговувалися тими ж методами, що й пріснопам'ятна трійця Медведчук – Симоненко – Мороз. Відтак, про інтерес держави, інтерес нації, інтерес суспільства знову ніхто не дбає. Йдеться виключно про узурпацію влади, про жорстке підпорядкування владної піраміди по вертикалі.

Зусилля ж опозиції протидіяти донецькому "бульдозеру" навряд чи можна вважати ефективними. Насамперед тому, що значна частина цієї опозиції фактично нічим не відрізняється від теперішньої влади. Якби сторони помінялися місцями і ролями – ситуація, очевидно, була б аналогічною. Бо справжній демократії багатьом опозиціонерам ще треба вчитися і вчитися. А декому з них до демократії не ближче, ніж найодіознішим представникам нинішнього правлячого режиму.

Характерно, що свавільна зміна Конституції аж ніяк не сколихнула апатичне, заколисане масмедійним сміттям і брудом, звикле, здається, до всього суспільство. Окремі акції лише підтверджують, як виняток, гірку істину: справа перетворення громади до "формату" консистенції покірного стада реалізується успішно.

Щоправда, історія засвідчує й інше: навіть у найглухіші часи українська нація народжувала героїв, здатних рвати ланцюги покори і будити народний Дух.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИБОРИ–2010

Готель "Женева" – один із найфешенебельніших в Україні

Андрій ЮРКІВ: "ТРУСКАВЕЦЬ МАЄ БУТИ МІСТОМ-КАЗКОЮ"

Далі став одним із заступників Генерального директора готельно-санаторного комплексу "Женева" і поступово праця, знання, хист керівника дозволили Андрію Юрківу посісти посаду Генерального директора. Вже два з половиною роки Юрків розбудовує один із найпрестижніших готельно-оздоровчих комплексів Трускавця "Женеву" і має чим похвалитися. Втім, нехай про це "Нації і державі" розповість сам кандидат у мери міста Трускавця (близько 23 тисяч жителів).

– Мені цікаво рухатись вперед. Працюю щонайменше по 18 годин на добу і в стрімкому ритмі почуваюся, як риба у воді. Не можу сидіти на місці. Потребую величезних обсягів роботи, аби довкола мене вирувало життя, була мета і однодумці.

Коли я прийшов на посаду Генерального директора готельно-санаторного комплексу "Женева" – тут були руїни. Менш ніж за три роки "Женева" перетворилася на один із найкращих відпочинково-лікувальних комплексів в Україні і відповідає вищим світовим стандартам. Нині – офіційно має чотиризірковий статус, проте найближчим часом всі комісії будуть пройдені, адже фактично "Женева" відповідає вимогам п'ятизіркових готелів.

– Що Вас спонукає брати на себе ще більшу відповідальність, ще вище навантаження, котрого вимагає пост мера міста?

– Дуже люблю рідне місто. Прожив тут більшу частину свого життя. Вважаю себе патріотом Трускавця. Мені болить, що курорт Трускавець, який має дуже серйозний потенціал, перебуває у не найкращому господарському стані. Навіть сусідні міста, яким далеко до Трускавця за економічним та рекреативним потенціалом, перебувають у кращому становищі. Насамперед – величезна проблема з водопостачанням (жителі Трускавця отримують воду тільки у визначений час – 2–3 години вранці та ввечері). Друге важливе питання, що потребує негайного розв'язання, – дороги. Третє – міська архітектура: курорт Трускавець повинен бути як музей-казка, як це прийнято в Європі; тим часом місто обшарпане, обдерте, спотворене хаотичною забудовою. Окрім того, навіть величезний міський парк зі столітніми дубами перебуває у жалюгідному стані. Інколи я сумно жартую: скоро у нашому парку заведуться ведмеді. Тому що хащі, сміття, неосвітленість, елементарна невпорядкованість не сприяють світовому престижу Трускавця, як того вимагає статус міста-курорту. Не кажу вже про околиці, та, принаймні, центральні вулиці міста мали би бути зразковими. А центральний парк – насамперед.

Я відчуваю в собі сили і потугу на те, щоб упорядкувати Трускавець. На це місто потрібен Господар – людина, яка б розуміла всі проблеми і знала, яким чином їх подолати. Тому я прийняв рішення балотуватися на пост міського голови Трускавця. Знаю не з чуток, як працює торгівля, будівництво, виробництво, сфера послуг, медицина, система постачання і охорона джерел мінеральної води. Маю достатньо досвіду, щоб підняти рівень міста на вищий – європейський щабель. Тим більше, що я обов'язково вивчаю справу зсередини. У Трускавці немає такого господарського підрозділу, щоб я не знав, як він працює і як ним управляти. Вважаю, що маю достатньо досвіду для того, щоб ефективно керувати господарським комплексом міста Трускавця. Хоча, чесно кажучи, "Женева" за ці роки стала для мене рідним підприємством. Нам є чим пишатися. Нині готельно-санаторний комплекс "Женева" складається з 3 корпусів, великої сучасної лікувальної бази, СПА-центру, 5 ресторанів, 9 барів, двох котелень, будівельного підрозділу, автопарку, доволі просторої упорядкованої території. До того всього я особисто доклав чимало зусиль, часу, нервів, знань. Тому досі відчуваю таку собі внутрішню боротьбу. Проте я – людина руху. Мені подобається вчитися, пізнавати нове. Мій життєвий девіз: " Якщо двоє псів – Белка і Стрелка – злітали в космос, то що мені, здоровому, розумному чоловікові, може завадити зробити будь-що, і в тому числі перетворити місто на зразкове, європейське"? Для мене не існує понять "не знаю", "не вмію", "не можу". Я йду, дивлюся, вивчаю ситуацію і намагаюся навести лад.

– Міський голова будь-якого міста – це все ж таки посада політична. Як Ви себе бачите у політичній площині? Чи легко Вам буде знайти спільну мову з депутатським корпусом Трускавця?

– Вважаю себе людиною досить комунікабельною і не конфліктною. Будь-які гострі ситуації я намагаюся вирішити мирним шляхом, знайти компроміс. Не думаю, що для мене будуть проблемою якісь політичні нюанси. Адже мені так чи інакше доводиться займатися політикою, мати справу з людьми, які посідають найвищі політичні щаблі від різних політичних сил. Гадаю, політичні тонкощі не стануть мені перешкодою, навпаки, це нова царина, закони якої мені цікаво пізнавати.

Проте, на моє глибоке переконання, для Трускавця нині основне – упорядкувати міське господарство. Бурхливі політичні пристрасті у тій же міській раді навряд чи допоможуть цьому, навпаки – можуть завадити. Тому я вважаю, що у сільських і міських радах переважної більшості міст України політика не повинна домінувати.

– Соціальна сфера в усій Україні залишає бажати кращого. Як на цьому тлі виглядає Трускавець?

– Тут взагалі, чесно кажучи, – прірва. Надзвичайно мало дитячих садочків. Міського будинку культури просто не існує – його слід побудувати. Діти Трускавця майже не мають де займатися спортом не в приватних секціях, а в міській комунальній мережі. Не облаштований дитячий парк розваг – і це в курортному місті! Немає і пологового будинку – уявіть собі! Вчителі, медики, пенсіонери отримують занизькі зарплати і пенсії. Все це можна компенсувати хоча б частково на рівні міста.

У Трускавці є чимало можливостей. Неправда, що Трускавецький бюджет не можна наповнити. Існує безліч способів. Тим більше, що Трускавець – цілорічний курорт-оздоровниця. Сюди люди приїздять за здоров'ям. Тільки-но до Трускавця поїде значно більша кількість відпочиваючих, ніж зараз, з'явиться більша кількість робочих місць. Вже й нині курорт годує кілька навколишніх міст і чимало сіл. Якщо курорт стане європейським – соціальна сфера міста одразу на собі це відчує. З'явиться можливість надавати допомогу з міського бюджету тій тисячі немічних людей, які гостро потребують підтримки.

– На пост мера Трускавця Ви балотуєтеся від політичної партії Конгрес Українських Націоналістів – найстаршої ідеологічної партії України. Яким є рейтинг КУН у вашім краї?

– Це – Західна Україна: тут люди знають КУН і поважають. Рейтинг Конгресу в Трускавці відносно непоганий: з-поміж усіх партій-важковаговиків ми приблизно на 8-10 місці. На мою думку, у нас дуже хороші шанси на перемогу в боротьбі за посаду мера міста. Скажу більше: пригадаймо, коли загалом КУН ішов на вибори до Верховної Ради у складі "Нашої України" , то тільки у Трускавці Конгрес висувався самостійно, не маючи ані фінансування, ані рекламної кампанії. Однак українські націоналісти суто на родинних зв'язках та завдяки помітній кількості прихильників здобули більше 5 відсотків голосів виборців Трускавця.

Я хочу, щоб з моїм приходом до Конгресу Українських Націоналістів у партії суттєво побільшало "молодої крови". Маємо чимало молодих прихильників, тому я упевнений: зможемо підняти рейтинг КУН, принаймні у Трускавці, на високий рівень. Сподіваюся, ті люди, які віддадуть свої голоси за Конгрес Українських Націоналістів і за мене, – не розчаруються, навпаки будуть у виграші. Тим більше, нині у моїй команді – гарні, порядні люди, які пройшли достатній життєвий шлях, які будували місто Трускавець, добре розуміються на міському господарстві Трускавця, а до того сповідують гарні родинні традиції, християнські цінності. Ми готові дивитися труднощам, як мовиться, в обличчя і долати будь-який спротив.

Ідеї українського націоналізму – це вакцина проти вимирання нації. Це – природній і закономірний шлях до процвітання України. Так само, як у багатьох розвинутих європейських країнах принцип їхнього процвітання опирається на реально втілені національні цінності: французи побудували державу по-французьки, австрійці – по-австрійськи, фіни – по-фінськи. Українці мають право на своїй землі упорядковувати життя по-своєму – відповідно до національних потреб, особливостей і пріоритетів.

Так, ідея – той стрижень, довкола якого будується життя. Наразі головне не гроші, не лідери, а та єдина, озброєна ідеєю сила, яка може довкола себе згуртувати українців, відродити державотворчі імпульси народу, підняти патріотичний дух, нищений упродовж останніх років. Тільки наш спільний розум, спільний інтелект підніме Україну з колін.

Кандидат у мери м.Трускавця Андрій ЮРКІВ разом з однодумцями – членами трускавецького КУН

– Ідучи на посаду мера, Ви, пане Андрію, напевно маєте свою команду однодумців, готових разом з Вами розв'язувати найскладніші проблемні вузли міського господарства. Назвіть їх.

– Мою команду складають так само доволі молоді люди, які досягли у своїй роботі гарних результатів, успішні менеджери у кожній зі сфер міського господарства – у медицині, освіті, господарській інфраструктурі. Ці люди мають власне бачення розвитку міста Трускавця, висувають свіжі ідеї, напрацювання. Ми зможемо показати людям свою роботу. Виборці не пошкодують, голосуючи за нас. Назву кілька імен. Це – Ігор Миколайович Токар, член головного проводу КУН, успішний менеджер, Марія Миколаївна Мількович – відомий педагог, Ростислав Іванович Кретчак – заступник директора санаторію "Женева"... Цих людей я готовий запросити працювати на благо Трускавця. Вважаю, що перемога буде за нами!

Розмову вела
Ольга СЕРГІЙЧУК

__P.S.__ У Наступному числі "Нації і державі" ми розповімо детальніше про команду кандидата в мери Трускавця Андрія Юрківа та про шляхи розв'язання наболілих проблем всесвітньовідомого курорту.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

ПРИСПЛЯТЬ ЛУКАВІ УКРАЇНУ!

Оксентій КАМЕНЮК,
колишній політв'язень
комуністичного ГУЛАГу

Гей натужтесь, серця неогрублені!
Ваша візьме тепер – не колись.
Не раби ті, що продані й куплені, –
Ті раби, що самі продались!
Олександр Олесь.

Нещодавно мав телефонну розмову із знайомим ще з 90-х років французом, який, хоч недостатньо, але володіє українською мовою, цікавиться Україною. Приїжджав він тоді в Україну, захоплений романтикою української Незалежности, щоб віднайти тут своє призагублене прадідівське коріння, порадити разом із нами нашою свободою й державністю...

Запитав я його, наскільки пересічна французька сім'я відчуває нині кризу, яка нібито охопила весь світ.

У відповідь мій співрозмовник сказав: "Пфу-у! О, я не знаю. Можливо, вона, та криза, десь когось у світі й охопила, але ми тут у Франції її не відчуваємо. Як працювали, так і працюємо, як жили, так і живемо".

Немало довелося пережити тих криз українцям старшого покоління за своє життя. Найбільш відчутними вони були в часи голодоморів, колгоспної сверблячки, воєнних лихоліть і повоєнних розрух. Якщо ж, відкинувши політичну та фінансово-економічну тріскотню, опуститись до людей на землю й подумати, як кажуть, на хлопський розум, то кризи здебільшого насідають на ті господарства й родини, де погані господарі, де в сім'ї нема згоди, де хтось із родини має пристрасть до чарки. Або коли бідна вдова з дрібними діточками не може виборсатись із злиднів, чи одинока старенька мати, яка втратила на війні синів і змушена йти на жебри. У таких людей хата немазана й не заметена і діти брудні, голодні, занедбані й неслухняні. Наступає деградація душ, насідають болячки.

Чи ж не те саме відбувається у масштабах держав? Чи не така криза і в нашій Україні?

Кількасотлітня неволя зробила свою справу. Ламали злії воріженьки наші хребти більше як 300 літ, нагинали наші голови додолу, привчали, як волів до ярма, товкли непокірних у тюремних ступах, перемелювали в концтабірних млинах, душили голодом, отруювали кров, чисті зерна нашої культури й мови змішували з московським кукілем і мітлицею, й родився вівсюг. Відірвали від землі хлібороба, довели українців до духовного каліцтва. Вирощували з нас меншовартісних послушних хахлів-холопів, а ще перекинчиків і пристосуванців. А тому значно тяжче нам, ніж іншим народам, котрі вийшли з імперської неволі. І хоч, дякуючи Богові, вижили, та не можемо ще стати на рівні ноги, випрямити хребти. Біда ще й у тім, що не маємо надійних лідерів, патріотів-ватагів, незаражених московсько-комуністичною бацилою; не маємо державних мужів-господарників.

Ті, кому вірив народ, обирав у депутати Верховної й місцевих рад, виявилися не на висоті народної довіри. Одягнувшись у вишиванки, вони стали на шлях власного збагачення, корупції; занедбали економіку, забули про обіцянки, які давали виборцям, довели країну до кризи, з якої просвітку не видно. Втративши довіру людей, допустились державного перевороту, віддали Україну на поталу чужинцям без української душі – олігархам, які киплять ненавистю до українців і до Української незалежної держави. Взявши до своїх рук владу, вони діють поспішно й рішуче, найперше міняючи керівництво держадміністрацій областей, районів та міст на відданих і послушних служак. При їхньому потуранні піднімають голови всілякого гатунку політичні покидьки, найманці, які, безкарно розгулюючи, чинять наругу над дорогими нам, українцям, пам'ятниками борцям за волю України, як це сталося вночі з 17 на 18 серпня ц.р. у м.Тернополі, де знавіснілі вандали розбили барельєфи сл. п. Слави Стецько та командира третьої військової округи УПА "Лисоня" полковника Омеляна Польового, при тому обливши мазутом і пам'ятники Степанові Бандері та Ярославу Стецьку; вчинили наругу над пам'ятником Ярославові Стецьку у селищі Великому Глибочку.

Чи ж знайдуть злочинців теперішні органи правопорядку, влади? А може, й самі в цьому зацікавлені? Тих же, хто необережно слово не так скаже, чи не стануть незабаром "мочіть у сортірах, чтоби казли не мєшалі жіть?"

Мовчать українські вчені академіки й армійські генерали, поети й письменники – герої України, студентська молодь і партії, яких нараховується в Україні більше сотні; мовчать козаки-лицарі, яких є понад 30 об'єднань; мовчить зневірений люд.

Нинішня ж влада це добре бачить і все більше присипляє довірливих малоросів обіцянками-цяцянками про краще життя, яке незабаром настане, готуючи для них старе московсько-імперське стійло.

Тож збудися, народе український! Протри свої заспані очі!

Встид перед світовою опінією, що українська 46-мільйонна нація на 20-му році Незалежности покірно віддає свою свободу й державність і мовчки підставляє шию під нове ярмо! Такої ганьби історія ще не знала!

м.Тернопіль

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

ВОГОНЬ І ЗБРОЯ НА ЗАКЕРЗОННІ

Документальний фільм "Вогонь і зброя" розповідає про УПА на Закерзонні. Сценарій і реалізація Мирослава Іваника. Ліга Українців Канади. 2008.

Степан СЕМЕНЮК

Нещодавно пощастило мені переглянути цей унікальний історико-документальний фільм, хоч інформацію про нього мав уже більше як рік тому. Властиво небагато можна щось додати до цієї стрічки, бо вона на сьогодні є одинокою і не має "конкурентів". Щоправда, в Україні створено кілька художньо-документальних фільмів, але лише про окремі бої-епізоди УПА з каральними відділами НКВД. А автор фільму "Вогонь і зброя" зумів поглянути на тематику цілісно, пов'язуючи з тодішньою ситуацією в світі, зокрема в Європі. Адже все діялось не в порожнечі, а в конкретній суспільно-політичній, економічній і воєнній ситуації і просторі, починаючи від І світової війни і до 50-х років ХХ ст. І хоч фільм розповідає про події на визначеній окремій території – Закерзонні, та ці події відображають історію визвольної боротьби взагалі. Тому бачимо кадри про напад німців на Польщу, німецько-советську дружбу 1939–1941 рр., ІІ світову війну і постаті Ялтинської конференції, акції "Вісла" окремих відділів УПА і провідних діячів визвольного руху. А також, хіба вперше, кадри з перемовин між УПА і Армією Крайовою. І все з відповідним коментарем. У фільмі нема (художніх) епізодів боїв, є лише документи і живі свідки; документи про творення структур ОУН і УПА на Закерзонні; документи боротьби з окупантами і окупантів, короткі біограми командирів повстанських відділів і рідна панорама краю від Холмщини до Лемківщини. Фільм "Вогонь і зброя" – то історія цих земель від Підляшшя до Карпат, історія боротьби, героїзму, сподівань і руїни. Історія, написана правдою!

Жодним фільмом годі охопити історію визвольних змагань навіть на окремій території, але треба сказати, що М.Іваникові таки вдалося це майже вповні. Дивишся на "Вогонь і зброю" на Закерзонні – і бачиш в уяві всю тодішню Україну.

"Актори" фільму – це передовсім документи і люди, – учасники тих подій, переважно рядові повстанці й історики-дослідники з Польщі, США, України.

Стосовно невеликої етнографічної української території – Закерзоння, як частини Соборної України, М.Іваник не оминув навіть такої "дрібниці", майже невідомої загалу, як контакти УПА з іноземними представництвами, акредитованими в Польщі для інформування світу про боротьбу українців за право до власної держави на своїй землі (займався цим Всеволод Пшепюрський, за що був засуджений на 25 років ув'язнення в ҐУЛАҐу).

Фільм М.Іваника треба визнати всеохоплюючим і всесторонньому дослідженням визвольних змагань українців західних окраїн за право вільно жити на своїй землі і причин, що спонукали українців до збройної боротьби за своє існування і до своєї оборони.

У листопаді 1955 р. польська газета "Політика" писала про становище в південно-східній Польщі, що там існував, хоч ніким не визнаний, найправдивіший у світі воєнний фронт. Це твердження офіційної партійної комуністичної газети передає правдивий стан ситуації на Закерзонні в сорокових роках ХХ ст. А що діялось на тому фронті і по обох сторонах того фронту показує власне фільм М.Іваника.

Закінчення фільму – "Подзвоння" – справляє песимістичне відчуття... Справді, кадри фільму не налаштовують оптимістично: руїни, руїни – як свідки злочину, доконаного на нашому народові... Але чи була тоді альтернатива? Добровільно покинути рідні землі? Скласти зброю і будувати "народну владу"? Одне і друге вело до створення правового фіктивного прецеденту, що "лемки покинули ці землі", як висловився один "дослідник" на коференції в Коростенку. Покинули, не боронили своєї землі, не маєте права до неї, бо самі її зріклися. У світі і таке бувало. Дякуймо тим, які до цього не допустили, бо завдяки їм змагання, вже не збройні, продовжуються, завдяки їм залишився не лише етос боротьби, не лише прагнення повернутись, а таки повернення, хай не повне, але повернення. Завдяки їм і їхній боротьбі питання Закерзоння лишається актуальним і чекає своєї юридично-політичної розв'язки і вирішення. Своєю боротьбою вони зберегли нащадкам право до Рідної Землі. Фільм М.Іваника є важким документальним причинком до цього.

Коли ж ми дочекаємось фільму "Вогонь і зброя" про УПА в Україні?

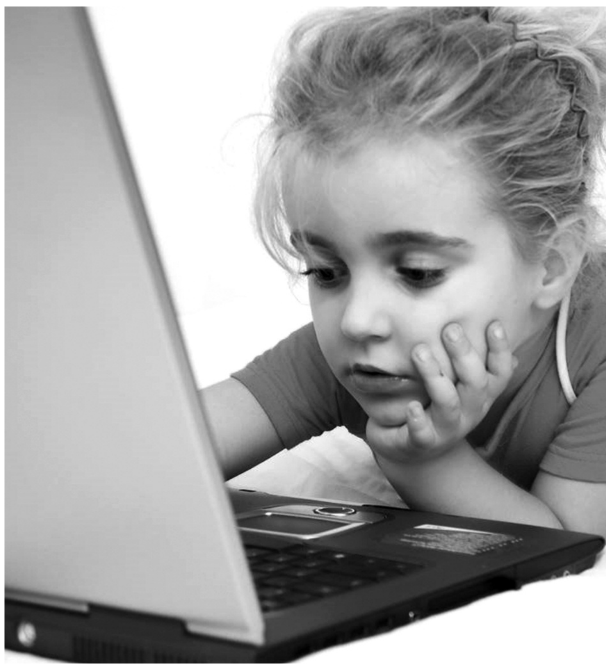
м.Луцьк, Україна

СУСПІЛЬСТВО І МОРАЛЬ

СОБАКИ БРЕШУТЬ, А ВАЛКА ЙДЕ

Олесь ВАХНІЙ

Оприлюднена Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі 2009 року в інтернеті пам'ятка для батьків "Діти. Інтернет. Мобільний зв'язок" упереджено-заангажованими середовищами (переважно бізнесовими компаніями) була сприйнята з неприхованою ворожістю. Хоч як прикро це визнавати, але прагнення налагодити коректне й корисне використання суспільством телекомунікаційних послуг, зробити інтернет-мережу безпечною територією для освіти та розвитку, рівно як і пошук шляхів вирішення суспільної проблеми захисту дітей від негативно впливаючої на виховання і психіку інформації, наштовхнулось на жорстку протидію з боку зацікавлених у збільшенні прибутків окремих національних та транснаціональних компаній. Підконтрольні їм, а отже не завжди об'єктивні ЗМІ, поспішили наректи її "посібником для шпигування батьками за дітьми". Хоч як прикро (і навіть боляче та соромно) це визнавати, проблему безпечного та обачливого користування дітьми інтернетом, поширення в мережі агресивного маркетингу, окремо тарифікованих номерів та сервісів, нелегального, сприяючого дитячій сексуальній експлуатації зокрема й спрямованого проти суспільної моралі загалом контенту намагались оголосити якщо не надуманою, то принаймні неактуальною. Національну експертну комісію в цілому та її голову В.В.Костицького зокрема звинувачували в запровадженні цензури й протидії молодим талантам. Здійнятий галас унеможливлював цивілізовану дискусію і глушив тверезі голоси небайдужих до долі рідного народу прихильників, переважну більшість з яких становили стурбовані долею дітей батьки. Для них доречність постання пам'ятки була очікуваною, логічною за нинішніх умов та обставин і зрозумілою. Хоч що б казали, але більшість нинішніх дітей краще від них орієнтуються в мережі інтернет.

На щастя, здійнятий гамір не зміг остаточно приглушити голоси апелюючої до наших національних традицій та культурних і духовних надбань предків інтелігенції. Завдячуючи їй, дискусія вийшла за рамки лише однієї брошури. Опоненти культивування традиційних моральних устоїв, за щедрої підтримки меценатів, наважились провести кілька "громадських заходів і слухань", в часі яких переконували загал у недоцільності існування НЕКу. Щоправда, термін "громадські заходи і слухання" є занадто гучним (і таким, що не відповідає дійсності) для збірання, в часі якого формальні (оскільки реальні не поспішали відверто декларувати власні антиморальні уподобання) організатори лаялись найнепристойнішою лайкою зі сцени. Не скрашує опонентів і цілковите оголення біля стін ВР і привселюдне імітування (даруйте) статевого акту.

На щастя, тисячолітній досвід та народна мудрість визнали час найкращим суддею. Чергова атака на національні традиції, духовність і мораль так і не знайшли очікуваної недоброзичливцями підтримки серед загалу. Це зайвий раз засвідчило, що, попри титанічні зусилля ідеалізаторів хамства й аморальності, українці жодним чином не ототожнюють демократію з розгнузданою вседозволеністю. Заклик В.В.Костицького до операторів та провайдерів телекомунікацій вжити заходів щодо дотримання законодавства у сфері захисту суспільної моралі в українському сегменті мережі Інтернет таки був почутим. Наприкінці 2009 року між Національною комісією з одного боку та Інтернет-асоціацією з іншого був підписаний Меморандум про створення інтернет-ресурсу "skarga.ua", на якому кожен громадянин може викласти свої зауваження та претензії до змісту конкретних сайтів. Цей крок не є зайвою пересторогою. Згідно з оприлюдненими результатами всеукраїнського соціологічного дослідження "Знання та відношення українців до питання безпеки дітей в інтернеті", понад 28% опитаних дітей готові переслати свої фотографії незнайомцям, 17% без вагань погоджуються повідомити інформацію про себе та родину, 22% періодично потрапляють на сайти для дорослих, 28%, – побачивши в інтернеті рекламу алкоголю або тютюну, робили спроби їх придбати. Окрім того, близько 11% наркозалежних знаходять його через Інтернет.

Приємною новиною для багатьох небайдужих до проблеми виховання свідомих та патріотично налаштованих громадян стала презентація Закритим акціонерним товариством "Київстар Дж.Ес.Ем." ще одного, розробленого спільно з Національним інститутом психології ім.Г.Костюка НАПН України, суттєво вдосконаленого посібника для батьків "Діти в Інтернеті: Як навчити безпеці в віртуальному світі". Презентація присвяченого боротьбі з поширенням нелегального контенту в інтернеті та захисту дітей від його деструктивного впливу на психіку і виховання посібника відбулась 27 вересня в Києві, в приміщенні конференц-залу "Green Well" бізнес-центру "Олімпійський". Забезпечити онлайн-безпеку своїх дітей від найрізноманітніших загроз, які підстерігають дитину в мережі (а це є вкрай важливим чинником у справі виховання), можуть лише ті батьки, які володіють знаннями про інтернет та добре обізнані в ньому. Такою є думка авторів посібника.

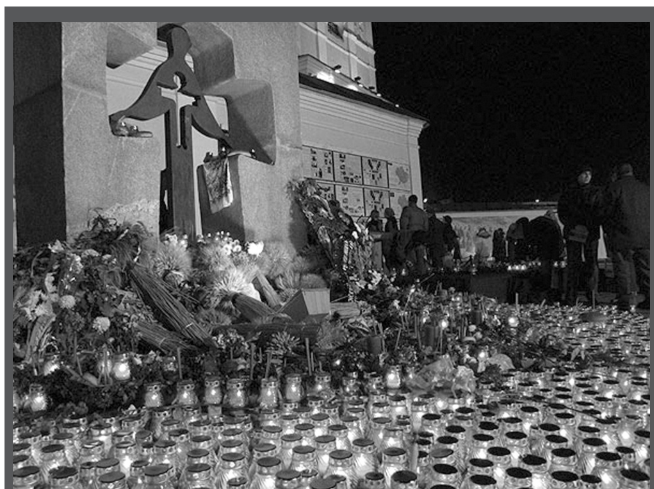
Проте друковане видання виявилось не єдиним кроком. Упродовж презентації та "круглого столу" учасники та запрошені журналісти довідались, що "Київстар" вже відмовився від продажу дорослого контенту, слідкує за діяльністю своїх партнерів, співпрацює з правоохоронцями. Більше року тому було започатковано соціальну програму "Безпека дітей в мобільному Інтернеті", проведено конкурс соціальної реклами. Наразі інженери компанії працюють над сервісом "Батьківський контроль", який, за бажання батьків, буде встановленим в мобільний телефон дитини задля убезпечення її від поки-що присутнього в мобільному контенті негативу.

Того ж дня на інтернет-конференції, коментуючи позитивні результати "круглого столу", Голова Національної комісії В.Костицький зазначив: "Я дочекався, коли нарешті інформаційний бізнес публічно продемонстрував спроби забезпечувати саморегуляцію у дотриманні етичних стандартів".

Вітаємо з черговою перемогою у справі захисту моралі. Нехай щастить і надалі.

ЩОЙНО З ДРУКУ

ТРАГЕДІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Книжка "Кияни – свідки голодомору" містить свідчення очевидців нашої національної трагедії – Голодомору 1932–1933 років. Загальна редакція та упорядкування здійснені головою Київської міської організації "Меморіал" ім. Василя Стуса Романом Круциком 2009 року. Книжка вийшла друком 2010-го. Обсяг книжки – понад 400 сторінок. Починається з тексту Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" за підписом Президента Віктора Ющенка.

Петро БУДИЧ

У вступній статті Р.Круцик пише: "Голодомор 1932–1933 років став відплатою комуністичної Москви за боротьбу українського народу, насамперед селянства, яке, починаючи з 1918 року, чинило мужній опір цій владі. В 1932–1933 роках в Україні від голоду загинули мільйони людей. Голод охопив весь Центр, Північ, Південь та Схід України. В результаті організації радянською державою Голодомору було повністю ліквідовано соціальну базу опору українців проти комуністичної влади". Далі він пише, що підготовка до втілення в життя злочинного задуму тривала кілька років. Р.Круцик у вступній статті наводить низку висловлювань свідків Голодомору, в тому числі й письменника А. Головка та видатного науковця А.Марочка. Тут же опубліковано копії директив ЦК ВКП(б), СНК СССР та ЦК КП(б)У, в яких більшовицьке керівництво давало розпорядження щодо виїмки хлібу з українських сіл. У книжці "Кияни – свідки голодомору" є розділ "Зарубіжна преса 1932–1933 років про голодомор", а також документи Світового комітету порятунку України.

Серед вмісту найбільшого розділу "Свідчення очевидців" слід відзначити свідчення Володимира Ткачука, активного члена Київського міського "Меморіалу". Він народився 1924 року у Вінницькій області, пережив два Голодомори – 1932–1933 років та 1947 року. Володимир Ткачук розповідає: "Мало було таких сімей, які б не втратили рідних від голодної смерти". На його вулиці у селі Пузирки проживало 43 особи, а вижило лишень 9. Подібними є свідчення й інших киян. Наприклад, Парасковії Кириєнко, родом із Чернігівщини, 1919 року народження, яка живе понині. Вона пережила аж три голодомори – 1922 року, 1932–1933 років та 1947 року. Як свідчить П.Кириєнко, у голод 1932–1933 років половину її села Орлівка вимерло. Так само свідчить й Іван Клименко родом з Кіровоградщини, де у його великому селі померло аж 1000 чоловік.

Багато людей, свідків голодоморів, запитують: коли буде покладено край брехні та знущанню над нашою нацією? Коли відбудеться суд над комуністами, коли Росія, як правонаступниця СРСР, вибачиться перед українцями за скоєне, як це зробила Німеччина стосовно євреїв? Коли Росія виплатить компенсацію родичам померлих від геноциду?

Книжка "Кияни – свідки голодомору" може бути використана науковцями, історикам, літераторами, письменниками, які займаються вивченням або висвітленням цього питання. Але передусім книжка має пізнавальне значення. І світ отримає ще одну нагоду переконатись, що Голодомор 1932–1933 років в Україні був штучним, заздалегідь спланованим та здійсненим тодішнім більшовицьким керівництвом СРСР.

м.Київ

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

"УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ" І ЄВРОПА

крізь призму україно-французьких взаємин XIX сторіччя

На історіографію україно-французьких взаємин ми звикли дивитись через московські окуляри. Ще б пак! Перебування у ярмі не передбачало іншого. Та навіть зараз, по завершенні другої декади нашої Незалежності, матеріалів щодо піднятої теми вкрай мало. Нижчевикладена розвідка покликана частково заповнити собою цю нішу та доводить, що наші взаємини з французами налагоджувались і без непроханих посередників. Отже…

Олександр ДРОБАХА

"Московський панславізм, – це лише одна із форм московського загарбництва. Метою московського слов'янолюбства є не свобода і незалежність слов'янських народів, а знищення всього того, що створила Європа за тисячі років своєї культурної праці".
Карл Маркс.

На початку XIX сторіччя вийшла друком праця Шарля Луї Лесюра (1849) "Історія козаків". Як доводить професор з херсонських степів (більшу частину свого життя змушений жити за рубежем, зокрема в Парижі) Ілько Борщак, книжка написана і видана на замовлення Наполеона Бонапарта. Перший наклад книжки майже весь зник 1812 року десь у Москові. Друге видання, здається, перевершувало усі відомі видання до того. Лесюр характеризує: "...українці більш великодушні та відверті, більш гостинні... аніж росіяни". Богдан Хмельницький: "...завжди великий твердістю характеру". Іван Мазепа: "до глибокої старості зберіг очі, повні вогню, здоровий дух, блискучий талант до розмови". Або: "Козаччина подає приклад надзвичайного оригінального урядування на зразок Спарти і Риму". Пише автор і про наслідки політичної трагедії – втрати Україною державності. Як "московські достойники" мучили, катували, знущались над українським населенням, над жінками і дітьми, маючи від цього насолоду: "Жорстокістю перейнята уся московська політика". Ці слова звучать як попередження Європі майбутніх сторіч. Хіба не були більш кровопролитними "спілкування" багатьох народів у XIX сторіччі? А хіба у XX сторіччі не розвалювалась Росія криваво?

Тему "Україна та Наполеон Бонапарт", яку добре дослідив вищезгаданий І. Борщак, можна було б розпочати із твердження письменника Миколи Шудрі про те, що Наполен I возив із собою у східному поході серед інших книжки Боплана та "Енеїду" Котляревського. Зрозуміло – імператор-полководець черпав інформацію про Україну із різних джерел. Ось ще деякі з них на 1804 рік. Аташе у Петербурзі Бургуен представив імператору рапорт-трактат про Україну. В ньому наголошується на зручному та вигідному положенні нашого краю та акцентується, що зруйнування Січі було втратою останнього бастіону української свободи. Читав Наполен також і книжку Антуана "Історичний нарис комерції і навігації по Чорному морю" (1805), твір Леруа де Флежі "Політичний, цивільний, военний стан Російської імперії" (1807), де близько півтораста сторінок стосується України. Того ж року за ініціативи Наполеона була надрукована праця Рюлера, написана ще в 70 роки XVIII сторіччя, один із лейтмотивів якої – опір козацтва як одна з основних причин занепаду Польщі. Політичні плани і дії головного провідника Франції 1804–1815 років продовжували традиційну французьку політику щодо оборони прав і вольностей козацької нації. На початку XIX століття були інспіровані кілька публікацій у пресі (1805, 1807). Після утворення Варшавського герцогства 1807 року і претензій поляків на українське Правобережжя Наполеон відразу не згодився з розчленуванням Російської імперії. За одним із його варіантів, Україна поділялась на три частини. Правобережжя (без Волині) мало відійти до Польщі, Волинь – до Австрії. На тому, що залишалось, планувалось створити дві держави з французьким протекторатом. Перша – Чернігівщина, Стародубщина та частина Орловщини. Друга на півдні України – "Наполеоніда". Треба зазначити, що у географічних трактатах, енциклопедіях та словниках XVIII сторіччя вказувалось про єдність України-Руси у майже сучасних географічних кордонах. Вищезгадані державні утворення за проектом мали бути бар'єром для Росії на її шляху до південних морів. Є дані, що були спроби у 1807 та 1812 роках підняти повстання в Україні. Знаючи про її плани французів, російський імператорський двір, не маючи довіри до українських козацьких полків, не поставив їх проти французьких військ 1812 року. Згодом деякі розрізнені частини українських формувань побували у Європі та, зокрема, у Франції. Одним із організаторів цих полків був капітан Іван Петрович Котляревський.

Незважаючи на війни у Франції, не згасав інтерес до України. З'являється низка праць Н.Піссо "Історичний нарис про козаків" (1812) та Л.Карра "Про козаків" (1814).

Генерал маркіз Габріель де Кастельно після еміграції жив 10 років на півдні України. Свою "Історію Новоросії" починає з часів Геродота. Найцінніші в ній думки про козацтво, яке він потрактовує як своєрідну республіку. На своєму досвіді де Кастельно переконався у монолітності українського населення у звичаях і норовах. Новоросійський край описано також у книжці "Подорож до південної Росії" (1826) Шевальє Гамба. Мандрівка була у 1817–1818 та 1821– 1824 роках. У його описах також відчувається недавнє козацьке минуле цього краю. Побував в українських степах граф де Лагард у 1811–1812 роках, який висловлюється про козаків як про руїнницький елемент, що завадив польській шляхті цивілізувати край. Відома письменниця Жермен де Сталь 1812 року також побувала в Україні. У своєму творі "10 років вигнання" вона осмислює життя народів Російської імперії. Вся увага Жермен де Сталь зосереджена на простих людях, панівна верхівка її мало цікавить. Звернемо увагу на її закоханість в українську пісню: вона одна з перших серед європейців констатує деякі дуже характерні риси українців. "За звичаєм країни мальовничо одягнені селянки повертаються з роботи, співаючи українських пісень, які славлять любов і волю з відтінком меланхолії, схожої на скорботу", – пише письменниця. Книжка мадам да Сталь сприяла популяризації української проблеми у Франції.

Багато мандрував Україною один із однодумців та сподвижників Наполеона Бонапарта маршал Мармон. 1827 року був послом у Росії, а після 1830 року – політемігрант. У своїх "Подорожах" згадує: "...метою моїх мандрів була передусім південна Росія". Далі те, що ми вже не раз чули від французьких політичних діячів: "Україна має велике багатство – це найбільш плодюча земля у світі". Мармон висловлює цікаві спостереження про господарське життя південно-українських міст Миколаєва та Керчі. Не обійшов української теми видатний письменник і громадський діяч Віктор Гюго. 1828 року він написав поему "Мазепа". Невдовзі з'являються перші публікації про мистецтво України. 1840 року друкуються "Пісні козаків України".

Апогей зацікавлень Україною і конкретних дій на її захист спричинився як загальним культурним розвоєм, так і суто політичними чинниками, а саме наростаючою агресивністю Російської імперії та все новими її завоюваннями – Кавказ, Середня Азія, придушення польських повстань 1830 та 1836 років. Революційні події у Франції 1830–1848 років сприяли розвитку визвольних настроїв. У Парижі 1848 року утворилося "Товариство визволення слов'янських народів", яке пропагувало звільнення від ярма Росії, Австрії, Туреччини. Член цього товариства К.Робер трактував Україну як поневолену, самобутню націю. Про те ж писали трохи пізніше французькі вчені Віксенталь, Маріон, Денікер, Амі.

Ферментом процесу активізації зацікавлень Україною французької громадськости стала творчість Тараса Шевченка. Перша грунтовна праця про українського генія "Національний поет" (1864 року) була написана Емілем Дюраном. 1876 року вийшла книжка А. д'Арвіля, де був розділ про Кобзаря. Тяжіла до Франції та знаходила всіляку підтримку і Польща. Негаці тогочасного моменту "трикутника" Франція – Україна – Польща полягали в діяльності частини польської еміграції, яка мріяла про відродження Речі Посполитої. Останню вона не уявляла без українських теренів.

Як уже зазначалось, у Франції з'явилось багато книжок про окуповану Україну. Наприклад, Дуер у своїй статті "Поневолені народи Росії. Козаки" (1854), Раверсі в книжці "Історія російської політики" (1855).

Під час Кримської війни і пізніше у Франції продовжували розробляти українську проблематику, зокрема у праці Барро-Рульона "Небезпека для Європи". У цій праці йдеться про походження, поступ і сучасний стан російської могутності. Згадується Іван Мазепа та прагнення України визволитись із московського ярма. Йдеться також і про ймовірність появи нового Мазепи, якого має підтримати вся Європа. Згаданий вище дипломат та славіст д'Арвіль заявив у своїй брошурі наступне – "Українська проблема одна з найсерйозніших для майбутнього Європи, але одна з найскладніших. Поляки твердять, що русини є поляки, росіяни кажуть, що це є росіяни. А що кажуть самі українці? Коли б вияв їхніх почуттів не був так ретельно прикритий, на це питання було би легко відповісти". Пізніше д'Арвіль побував в Україні, після чого, як і інші автори, висловлювався у дещо романтичній формі – "український народ найпластичніший, найбільш музичний та художньо талановитий з усіх слов'янських народів".

м.Вишгород
на Київщині

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9